

Sygn. akt III CZ 62/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. S. oraz małoletnich W. S.

i E. S. reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego - matkę K. S.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
Szpitalowi w B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 kwietnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 marca 2011 r. oddalił apelację powódek od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 października 2010 r. a postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2011 r. uzupełnił ten wyrok w ten sposób, że odstąpił od obciążenia powódek kosztami procesu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany wniósł o jego zmianę i zasądzenie od powódek na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego oraz zażaleniowego, podnosząc zarzut naruszenia art. 102 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny, rozstrzygając o kosztach procesu za drugą instancję uznał, że zachodzi podstawa do nieobciążenia powódek kosztami procesu za drugą instancję. Wskazał przy tym, że powódka K. S., reprezentująca w sprawie małoletnich E. S. i W. S., znajduje się w trudnym położeniu. Utrzymuje siebie i dzieci z niewysokich dochodów, zaś występując z powództwem w niniejszej sprawie - z przeświadczeniem o jego zasadności - dążyła do realizacji roszczeń związanych ze śmiercią męża.

Podniesione w zażaleniu zarzuty, zmierzające do podważenia powyższej oceny, nie mogły wyrzeć zamierzonego skutku.

Artykuł 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Zgodnie z tym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że ustalenie, czy w sprawie zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", zależy od swobodnej oceny sądu (zob. m.in. wyroki: z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, niepubl.; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, niepubl. i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, niepubl. oraz postanowienia: z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.; z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, niepubl. i z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl.). Podkreśla się, że art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany,

wyklucza uogólnienie i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1981 r., IV PZ 11/81, niepubl.).

W świetle przytoczonej wykładni art.102 k.p.c., eksponowana w zażaleniu powinność przewidywania przez stronę powodową możliwości oddalenia wniesionej przez nią apelacji nie sprzeciwiała się zastosowaniu tego przepisu, tym bardziej, że - jak podkreślił Sąd Apelacyjny - wniesienie tego środka odwoławczego podyktowane było głębokim przeświadczeniem skarżących o jego zasadności, spotęgowanym opiniami lekarskimi. Subiektywne przekonanie powoda o słuszności swojego żądania, usprawiedliwione okolicznościami konkretnej sprawy, może stanowić podstawę odstąpienia od obciążenia go kosztami ostatecznie przegranego procesu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1979 r., III PR78/79, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.